

Θέλω να προκαλέσω όσους ευθύνονται για τη σύγχρονη γενοκτονία των εκτρώσεων

Γράφει ο Μητροπολίτης Σισανίου και Σιατίστης ΠΑΥΛΟΣ

Πρὶν ἀρκετά χρόνια μετὰ ἀπὸ μιὰ μεγάλη γιορτὴ ἕνα νέο ζευγάρι μὲ κάλεσαν στὸ σπίτι τους γιὰ καφέ. Τὸ ζευγάρι εἶχε τότε δύο παιδιά.

Καθισμένοι στὸ ὄμορφο μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ ἡ νεαρή σύζυγος μὲ ἐρωτᾷ, γιὰ λογαριασμὸ κάποιας φίλης της, ὅπως μοῦ εἶπε, ποιά εἶναι ἡ θέση τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τίς ἐκτρώσεις.

Τῆς εἶπα ὅτι γιὰ νὰ καταλάβει τὴ θέση τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἀπαντήσῃ σ' ἕνα ἐρώτημα. Τὸ ἔμβρυο πού ἔχει συλληφθεῖ στὴν μήτρα μιᾶς γυναίκας τί ἀνθρωπολογικὴ ταυτότητα ἔχει;

Εἶναι πλήρης ἄνθρωπος πού ἐξελισσεται, ἢ εἶναι ἕνα ἀνθρωποειδὲς πού περιμένει τὸν ἥλιο ἢ τὸν ἀέρα γιὰ νὰ λάβει ὑπόσταση, νὰ γίνῃ πλήρης ἄνθρωπος;

Τῆς ἐξήγησα ὅτι ἡ Ἐκκλησία λέγει ὅτι εἶναι πλήρης ἄνθρωπος ἐξ ἄκρας συλλήψεως.

Γι' αὐτὸ θεωρεῖ ὅτι ἡ ἐκτρώση εἶναι καταστροφὴ τῆς ζωῆς. Εἶναι ἔγκλημα καὶ μάλιστα εἰδεχθὲς, γιατί στρέφεται ἐναντίον τοῦ πιὸ ἀθώου καὶ τοῦ πιὸ ἀνυπεράσπιστου πλάσματος στὸν κόσμο. Ἡ συζήτηση μας τελείωσε ἐκεῖ.

Πέρασαν δύο χρόνια ἀπὸ τότε καὶ τὴν ἴδια μέρα καὶ γιορτὴ δέχθηκα πάλι τὴν ἴδια πρόσκληση ἀπὸ τὰ ἴδια πρόσωπα καὶ τὴν ἀποδέχθηκα.

Καθὼς ἐτοιμαζόταν ὁ καφές, γιὰ νὰ μὴν εἶναι μόνη ἡ σύζυγος καθίσαμε στὴν ἀρχὴ στὴν κουζίνα. Ἀλλὰ ἐκεῖ κυκλοφοροῦσε καὶ ἕνας μπόμπιρας, ἕνα μικρὸ παιδάκι πού προσπαθοῦσε νὰ σταθεῖ στὰ πόδια του.

Ἐπεχείρησα νὰ χαϊδέψω τὸ κεφαλάκι του, ὅταν ἀκούω τὴν μητέρα του νὰ μοῦ λέγει: «Ἄν αὐτὸς ζεῖ, τὸ ὀφείλει σέ σὰς» καὶ μοῦ ἀποκάλυψε ὅτι τὸ πρό δύο ἐτῶν ἐρώτημα ἀφοροῦσε τὴν ἴδια.

Ἐπάνω στὸ τραπέζι βρισκόταν ἕνα μεγάλο μαχαίρι τοῦ ψωμιοῦ. Εἶπα λοιπὸν στὴν μητέρα δείχνοντάς το: «πάρτο καὶ σφάχτο».

Ἡ μητέρα ἀντέδρασε σάν νὰ τὴν χτύπησε ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Τί κουβέντα μοῦ λέγει εἶναι αὐτὴ πού εἶπατε; Γιατί, σοῦ φαίνεται φρικτὴ, τῆς ἀπάντησα.

Μὰ σοβαρολογεῖτε, πάτερ! Ναί, τῆς εἶπα, σοβαρολογῶ, γιατί θέλω τώρα νὰ καταλάβεις καλὰ αὐτὸ πού θὰ ἔκανες τότε. Βλέπεις τώρα μπροστὰ σου αὐτὸ πού θα ἔκανες τότε; Βλέπεις ποῖο παιδί θὰ κατέστρεφες; Τώρα σοῦ φαίνεται φρικτό, τότε δὲν θὰ ἦταν;

Πρὶν λίγο καιρὸ μιὰ φωτογραφία ἔκανε τὸν γύρο τοῦ κόσμου. Τὸ μικρὸ παιδάκι πού ξεβράσθηκε στίς ἀκτές. Τὸ μικρὸ προσφυγόπουλο πού πέθανε στὸ δρόμο πρὸς τὴν ἐλευθερία.

Δικαιολογημένος ὁ ἀποτροπιασμὸς. Το μέγεθός του

ὁμως ἀνάλογο πρὸς τὴν ὑποκρισία τοῦ πολιτισμένου κόσμου, καθὼς καὶ πολλῶν δικῶν μας.

Ὅλοι αὐτοὶ πού χρησιμοποιοῦσαν τὴν εἰκόνα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ γιὰ νὰ κατηγορήσουν τοὺς ἄλλους σάν ἐνόχους, ἀρνοῦνται νὰ κοιτάξουν μιὰ ἀκόμη φωτογραφία, γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἕνα βίντεο μὲ τὸν τίτλο «**ΣΙΩΠΗΛΗ ΚΡΑΥΓΗ**».

Τὸ βίντεο αὐτὸ εἶναι ἡ κινηματογράφηση μιᾶς ἐκτρώσης ἀπὸ ἕνα γιατρό. Ἡ εἰκόνα τοῦ πνιγμένου προσφυγόπουλου ὠχριά μπουστὰ στὸ βίντεο αὐτό.

Τὸ ταλαίπωρο πλάσμα τουλάχιστον ἦταν ἀρτιμελές. Ἐκεῖ, ἕνα ἄλλο παιδάκι κομματιάζεται κυριολεκτικὰ καὶ δολοφονεῖται ἀδίστακτα, γιατί εἶναι ἀνεπιθύμητο.

Τὸ προσφυγόπουλο πνίγηκε, γιατί κάποιοι δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ σώσουν. Ἐδῶ, στίς ἐκτρώσεις κάποιοι συνειδητὰ δολοφονοῦν.

Μιά κοινωνία, μιὰ δημοσιογραφία, ἐπίσημοι ἄρχοντες, ἀγανακτοῦν δῆθεν στὴν θέα τοῦ πνιγμένου παιδιοῦ καὶ σιωποῦν στὴν ἐξόντωση χιλιάδων παιδιῶν ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς ψευτοαγανακτισμένους. **Σκεφθήκατε ποτέ, πόσες Ἑλλάδες ἔχουμε ἀφανίσει;**

Εἶναι ἐντυπωσιακὴ μιὰ κοινωνία, πού χύνει κροκοδείλια δάκρυα γιὰ τὰ παιδιά πού πνίγονται ἢ πού πεθαίνουν ἀπὸ τὴν πείνα, ἀλλὰ διεκδικεῖ τὸ δικαίωμα νὰ τὰ σκοτώνει πρὶν ἔλθουν στὸν κόσμο.

Εἶναι ἀπάνθρωπη μιὰ κοινωνία, πού στὸ βωμὸ τῆς ἀνεύθυνης ἀπόλαυσης θυσιάζει ἀνθρώπινες ζωές καὶ ἀπαιτεῖ τὸ δικαίωμα αὐτὸ νὰ τὸ ἔχει ἀνενόχλητη καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ καταδικάζει σέ βαρύτερες ποινές -καὶ καλὰ κάνει- αὐτούς πού κακοποιοῦν ἕνα ζῶο.

Ἡ κακοποίηση ζώων ἀπαγορεύεται, ἡ κακοποίηση καὶ ἡ δολοφονία ἀνθρώπων βρεφικῆς ἡλικίας ἐπιβραβεύεται καὶ ἐπαινεῖται δημοσίως. Ἡ κυρία ἢ ἡ δεσποινὴς πού δολοφόνησε τὸ ἀθῶο παιδί μέσα της, μπορεῖ νὰ διαμαρτύρηται γιατί κακοποιήθηκε τὸ σκυλάκι της...!

Μιά ἐξουσία καὶ μιὰ Βουλὴ, πού νομοθετεῖ καὶ καταδικάζει τὴν κακοποίησιν τῶν ζώων, μὲ ποῖο ἠθικὸ ἀνάστημα ἐπικροτεῖ τὴν δολοφονία ἀθῶων ὑπάρξεων, τὴν νομιμοποιεῖ καὶ τὴν πληρώνει;

Ποῖός πολιτισμὸς μπορεῖ νὰ ἐπικροτεῖ τὴν δολοφονία χιλιάδων ἀθῶων ὑπάρξεων, τῶν πιὸ ἀνυπεράσπιστων ἀνθρωπίνων πλασμάτων καὶ νὰ μὴν εἶναι αὐτὸς, ὁ πολιτισμὸς τῆς βαρβαρότητας;

Ἡ παράνοια μιᾶς ἐξουσίας καὶ μιᾶς κοινωνίας συνίσταται στὸ νὰ αὐστηροποιοῦν τὴ νομοθεσία πού προστατεύει τὰ ζῶα καὶ νὰ χαλαρώνουν αὐτὴν πού ἀφορᾷ τὴν ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Μιά τέτοια ἐξουσία εἶναι ἀνήθικη καὶ μιὰ τέτοια κοινωνία εἶναι βρώμικη. Ἀπὸ πότε τὸ νὰ σκοτώ-

σεις ένα παιδί έξω από την μητέρα της μητέρας του είναι έγκλημα και τό νά τό σκοτώνεις μέσα σέ αυτήν είναι πράξη προόδου και πολιτισμού;

Είναι ύποκρισία μεγατόνων, όταν βλέπεις ένα παιδικό πτώμα στην ακρογιαλιά πνιγμένο όχι μόνο από τη θάλασσα, αλλά και από την αδιαφορία ανθρώπων έγκληματιών μέ γραβάτα και κοστούμι, αλλά νά επιδοκιμάζεις τόν θρυμματισμό της κεφαλής και τών όστών άθών ύπάρξεων στο βωμό της απόλαυσης και του δολοφονικού έγκεντριισμού.

Μιά τέτοια κοινωνία δικαιούται νά εύτυχήσει και νά προοδεύσει; Ένας τέτοιος λαός μπορεί και δικαιούται νά περιμένει καλύτερες ήμέρες;

Πού είναι οί ύποκριτές της υπεράσπισης τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων; Τά αγέννητα, αλλά ζωντανά παιδιά, δέν έχουν δικαιώματα και έχουν δικαιώματα τά σκυλιά και τά γατιά; Και όλοι αυτοί είναι προοδευτικοί ή άθλιοι;

Ποιός πατέρας και ποιά μάννα δικαιούνται νά απαιτούν τό σεβασμό και την αγάπη τών παιδιών τους, όταν αυτά μαθαίνουν ότι ζούν όχι από την αγάπη τών γονιών τους αλλά από την τύχη, γιατί γεννήθηκαν πρώτα ή δεύτερα, ένω αν είχαν γεννηθεί τρίτα ή τέταρτα οί «καλοί τους» γονείς θά είχαν θρυμματίσει τά κεφαλάκια τους;

Μιά κοινωνία πού στηρίζεται στην άδικία και στην απανθρωπία, μία κοινωνία και μία έννομη τάξη πού δέν σέβεται τά δικαιώματα τών ύπαρκτων, αλλά αγέννητων παιδιών, είναι κοινωνία παρακμής.

Τούτη την ώρα τό ύπ' αριθμ. 1 πρόβλημα της Πατρίδας μας, ή βόμβα στα θεμέλια της είναι ή ύπογεννητικότητα ή, άλλιώς, τό δημογραφικό πρόβλημα.

Η πατρίδα μας δέν κινδυνεύει από έξωτερικούς έχθρους. Οί έχθροί είναι έντός τών τειχών. Βρίσκονται σέ πολλά από τά σπίτια μας, στα ύπουργικά γραφεία και στα βουλευτικά έδρανα, στα νοσοκομεία και στα μαιευτήριά μας.

Αυτή είναι ή ώμή, ή ώμότατη αλήθεια. Δέν υπάρχουν καλύτεροι συνεργάτες τών όποιων έχθρων της πατρίδας από έμάς τούς Έλληνες.

Δέν υπάρχουν πιά επικίνδυνοι ύπονομευτές και του ασφαλιστικού και του εργατικού και του συνταξιοδοτικού προβλήματος της χώρας, από τούς ανθρώπους της έξουσίας, πού έχουν στοχοποιήσει την πολύτεκνη οικογένεια και τούς πολίτες αυτής της χώρας, πού αυτοοδηγούνται στην χρεοκοπία και «αυτοκτονούν» την πατρίδα.

Αυτοί πού κατοχυρώνουν νομικά τό δικαίωμα δολοφονίας τών αγέννητων παιδιών και αυτοί πού χρησιμομοιούν ένα τέτοιο ανήθικο δικαίωμα, αυτοί πού δέν βλέπουν τά παιδιά σαν καρπούς της αγάπης τους, αλλά σαν άπλά κομφορ της άρρωστημένης νοο-

τροπίας τους, αυτοί πού θεωρούν πολυτιμότερα τά σκυλιά, από τά παιδιά και προσφέρουν στα σκυλιά παιδική θαλπωρή και στα παιδιά σκυλίσιο πέταγμα, κάτι για τό όποιο θά διαμαρτύρονταν άκόμη και τά σκυλιά, αυτοί είναι οί πραγματικοί έχθροί της πατρίδας, αυτοί είναι οί αληθινά άπάνθρωποι.

Η πιά άπεχθής διαφθορά είναι τό νά θεωρείς την άρετή ως βλακεία, νά σαρκάζεις την τιμιότητα, τό νά ειρωνεύεσαι τούς έντιμους ανθρώπους, τό νά πολεμάς την αληθινή φύση τών όντων και νά όνομάζεις την διαστροφή, ως έναλλακτικό τρόπο ζωής.

Πρέπει να πούμε ξεκάθαρα στα παιδιά μας ότι, ποτέ δέν θά γίνουν και δέν θά είναι εύτυχημένα αν τά χέρια και πρό παντός οί καρδιές τους είναι σφραγισμένα από τό θάνατο άθών ύπάρξεων πού τούς τόν πρόσφεραν, σαν άλλοι Ηρώδες, στο βωμό της διασκέδασής τους.

Πρέπει νά τούς πούμε ότι αυτοί ζούν, γιατί κάποιιο δέν τούς μιμήθηκαν και τούς χάρισαν την ζωή και όχι τό θάνατο.

Αν δέν σέβονται τά παιδιά, πού χάρις σέ εκείνους και μέσα από τίς σχέσεις τους απέκτησαν ύπαρξη, μέ ποιο δικαίωμα μπορούν νά απαιτήσουν σεβασμό στην δική τους την ζωή; Μόνοι μας και μέ τίς πράξεις μας σχετικοποιούμε την αξία της ανθρωπίνης ζωής.

Μέ ποιά φόντα λοιπόν θα παραστήσουμε τούς προοδευτικούς και θά κατηγορήσουμε αυτούς, πού μέ τά όπλα του θανάτου σκοτώνουν νέα παιδιά, όταν αυτοί οί ίδιοι σκοτώνουν τά δικά τους τά παιδιά;

Αυτή δέν είναι και ή βασικότερη αίτία της άθειας τών πολλών; Έπειδή ό Θεός μάς λέγει ξεκάθαρα ότι «ούκ έξεστί σοι», δηλαδή δέν σου επιτρέπεται νά καταστρέφεις την ανθρωπίνη ζωή, γι' αυτό τόσο άνετα και τόσο επιπόλαια κάποιοι λένε «δέν ύπάρχει Θεός», για νά μπορούν άνετα νά σκοτώνουν άθωα βρέφη κάνοντας τό κέφι τους.

Ίσως κάποιοι θεωρήσουν σκληρά και προκλητικά αυτά τά λόγια. Ναι, λοιπόν, αυτό θέλω, νά προκαλέσω την σκληροκαρδία όλων όσων είναι ύπεύθυνοι για την σύγχρονη γενοκτονία τών έκτρώσεων.

Νά υπερασπιστώ αυτά τά παιδιά, πού όπως γράφει ή Ιωάννα Σκαρλάτου, στο έξαιρετικό πόνημά της, «**Τά Μωρά της Λίμνης**» κλαίνε άσταμάτητα, γιατί δέν έχουν μάτια για νά δούν, δέν έχουν χείλη και στόμα νά χαμογελάσουν. **Τά κατέστρεψαν οί γιατροί μέ την έντολή τών γονιών τους.**